

HUGGBORR, m. 2. Se *Huggjern*.

HUGGBÄNK, m. 2. Bänk ell. bord, som begagnas att derpå hugga sönder något, t. ex. kött i slagtarbodrar.

HUGGJERN, n. 5. 1) Verktyg med platt, i underkanten hvass klinga, som begagnas vid snickrande, att hugga bort delar af det trä, som arbetas. Kallas äfv. Mejsel. — 2) Verktyg, hvarmed sadelmakare slå hål.

HUGGKROK, m. 2. Ett slags gäddkrok utan fjädrar, som begagnas vid slantning.

HUGGKUBB, m. 2. Block eller kubb af trä, som begagnas till underlag vid huggning. — *Syn.* Huggblock, Huggbock, Huggstock.

HUGGNING, f. 2. Handlingen, då man huggar med yxa, sabel, o. s. v. Innebär vanligen flera upprepade hugg. Har sammansättningarna Ved-, Sten-, Sabelhuggning.

HUGGORM, m. 2. Slägte af de giftiga ormarna, som har hufvudet ofvan betäckt med fjäll och plåtar, stjerten kort, på undersidan parvis betäckt med plåtar, öfverkäftens ben korta och tjocka. Vipera. Arter deraf äro: *Vanlig H.*, *V. Berus*, *Italiensk H.*, *V. Redi*, lik den förra, men fläckig på ryggen, och *Sandorm*, *V. Ammodytes*.

HUGGPÄMP, m. 2. Slagsvård, som i medeltiden brukades af krigare.

HUGGSPÅN, f. 1. Spån, som blir vid huggning.

HUGGSTAD, m. sing. (gam.) Det ställe, der ett hugg tar in.

HUGGSTOCK, m. 2. Se *Huggkubb*.

HUGGSVÄRD, n. 5. Infanterisabel.

HUGGSÅR, n. 5. Sår af hugg.

HUGGSÄNKE, n. 4. Underlag af jern, som begagnas vig filhuggning.

HUGGTÄND, f. 3. pl. — *tänder*. Se *Bete*, m. HUGGYAPEN, n. 5. Vapen, som begagnas att hugga med, t. ex. sabel.

HUGGYXA, f. 1. Yxa, som begagnas till vedhuggning.

HUGKOMMA, HUGLÖS, se *Hågkomma*, *Håglös*.

HUGNA, hünngna, v. a. 1. (af *Hug*) Göra glad i hågen, uppmuntra. *H. sina föräldrar med ett godt uppförande.* *H. någon med en belöning, nådegåfva.* — *Syn.* Se *Glädja*. — *H. sig*, v. r. Glädja sig. *Hafva att h. sig af ett godt samvete.* — Part. akt. *H-nde* brukas ofta nästan adjektivt, t. ex.: *H. underrättelse, nyhet.*

HUGNAD, hünngnadd, m. sing. Glädje, tillfredsställelse. *Hafva h. af sina barn.* — *Syn.* Se *Glädje*.

HUGNELIG, hünngneligg, a. 2. Glädjande, tillfredsställande, tröstefull. *En h. tidning.* — *Syn.* Se *Glädjefull*.

HUGNESAM, hünngnesämm, a. 2. Se *Hugnelig*.

HUGSA SIG, v. r. 1. (gam.) Påminna sig. *H. sig före*, tänka sig före. *H. sig om*, besinna sig, betänka sig.

HUGSKOTT, n. 5. (af *Hug*) Något, som rinner en i hågen; plötsligt infall. — *Syn.* Se *Infall*.

HUGSTOR, a. 2. Stor i hugen: 1) Äregirig, högt sträfvande. — 2) Stolt, högmodig. — 3) Böjd för allt ädelt, högt och stort. — *Syn.* *Själstor*, *Högsint*.

HUGSTORHET, f. 3. Egenskapen att vara hugstor.

HUGSVALA, v. a. 1. (af *Hug* och *Svala*, vederqvicka själen) Lätta sinnet i sorg, bedröfvelse, vedermoda. — *Syn.* Se *Trösta*. — *Hugsvalande*, n. 4.

HUGSVALARE, m. 5. En, som hugsvalar. Brukas isynnerhet i biblisk och religiös stil.

HUGSVAELSE, f. 3. Sinnets vederqvickelse i sorg och bedröfvelse. — *Syn.* Se *Tröst*.

HUJ, s. oböjl. (fam.) *I en huj*, i ett ögonblick.

HUK, m. 2. I. (t. *Hucke*) Sista tungan i andra brädet ifrån hus i brädspel, eller den tolfte från hus.

HUK, s. oböjl. II. (af *Huka*) *Sitta på h.*, sitta med benen vikta under sig.

HUKA, v. n. I. Till hälften sitta, hälften stå, med benen hopvikta i knävecken. — *H. sig*, v. r. eller *H. sig ned*, föra ned kroppen i denna ställning. — *Hukande*, n. 4.

HUKAD, a. 2. (egentl. part. pret. af *Huka*) Som har hukande ställning. *Sitta h.*, i hukande ställning.

HUKERT, hùk'rt, m. 2. Rundgattadt fartyg af 30 till 60 läster, som vanligen är galeastackladt, men har på stormasten eller främsta masten, i stället för bramsegel, ett råsegel med bonett. Kallas *Krysshukert*, om det har stång med råsegel öfver mesanmasten. [Hukare.]

HUKERT-GALEAS, hùk'rtgaleas, f. 3. Tvåmastadt fartyg, brigg-tackladt på främsta eller stormasten och galeas-tackladt på mesanmasten.

HULD, a. 2. (i fornspråket *Hollur* ell. *Holl*) 1) Vålvilligt sinnad, bevågen, tillgifven. *Vara någon h. Vara sin herre h. och trogen.* — 2) Mild, öm, god. *En h. furste, konung. H. emot sina undersåter. En h. moder. Vara h. emot de fattiga*, gifmild. *En h. flicka. H-a engel!* — Man säger äfven *H-t leende, h. min, blick*, o. s. v. — Substantivt säges i kärleksspråket stundom *Den h-a* om en älskad flicka. — *Syn.* Se *God*, *Mild*.

HULDA OM, se *Omhulda*.

HULDHET, f. 3. 1) Tillgifvenhet, bevågenhet. *Lofva någon sin h.* — 2) Mildhet, ömhet, godhet. *En konungs h. emot undersåter, en faders emot sina barn. Hon svarade med mycken h.*

HULDHETSED, m. 3. Ed, hvarigenom undersåte förpligtar sig att vara sin regent tillgifven. *Svåra tro- och huldhetssed.*

HULDINNA, f. 1. (i poetiska språket och ofta skämtsamt) Älskarinna, älskad flicka.

HULDOFFER, n. 5. (poet.) Se *Hyllning*.

HULDRIK, a. 2. Ganska god, mild. Brukas i det poetiska språket, mest om sak, t. ex.: *Ett h-t leende.* — *Syn.* Se *God*, *Mild*. — *Huldrikhet*, f. 3.

HULDSKAP, f. sing. Tillgifvenhet emot regent eller regering. *Lofva tro och h.*

HULL, n. sing. (i fornspråket *Hold* och *Huld*) Kött på lefvande kropp. Säges ej allenast om människor, utan äfv. om kreatur. *Fast, löst h. Emellan h. och skinn. Godt h.*, mycket kött på kroppen. *Ha godt h.*, vara vid godt h. *Hästen, oxen har godt h. Lägga på h-et*, blifva fet. *Taga h.*, börja att få hull. *Mista h-et*, blifva mager. (Talesätt) *Med h. och hår*, hel och hållen. *Åta upp med h. och hår.*

HULLER OM BULLER, adv. Utan ordning, om hvart annat. *Kasta, vråka h. o. b. Allt ligger h. o. b. Allt går h. o. b.*, utan ringaste ordning. — *Syn.* *Hummel* om dummel.

An m. Tros af Ihre härlada sig ifrån det fornnordiska *Hale*, svans, stjert, stuss, och *Bol*, hufvud, hvadan det således skulle betyda: med fötterna upp och hufvudet ned, d. v. s. upp- och nedvändt.